

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá komora)

zo 7. decembra 2010*

Vo veci T-49/07,

Sofiane Fahas, bydliskom v Mielkendorfe (Nemecko), v zastúpení: F. Zillmer, advokát,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: pôvodne M. Bishop, E. Finnegan a S. Marquardt,
neskôr M. Bishop, J.-P. Hix a E. Finnegan, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorú v konaní podporuje:

Talianska republika, v zastúpení: I. Bruni, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Albenzio, avvocato dello Stato,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je jednak návrh na čiastočné zrušenie rozhodnutia Rady 2008/583/ES z 15. júla 2008, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/868/ES (Ú. v. EÚ L 188, s. 21), v rozsahu, v akom sa týka žalobcu, ako aj zaviazanie Rady, aby pri absencii konečného súdneho rozhodnutia už neuvádzala meno žalobcu vo svojich budúcich rozhodnutiach, a jednak návrh na náhradu škody,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová, sudcovia K. Jürimäe a S. Soldevila Fragoso (spravodajca),

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. novembra 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- 1 Dňa 28. septembra 2001 prijala Bezpečnostná rada Organizácie spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“) rezolúciu 1373(2001) navrhujúcu stratégie širokého rozsahu na boj s terorizmom všetkými prostriedkami, a najmä na boj proti financovaniu terorizmu. Odsek 1 písm. c) tejto rezolúcie najmä stanovuje, že všetky štáty majú bezodkladne vykonať zmrazenie finančných prostriedkov a iných finančných aktív alebo ekonomických zdrojov osôb, ktoré páchajú alebo sa pokúšajú o spáchanie teroristických činov, alebo ktoré sa zúčastňujú alebo napomáhajú páchaniu takýchto činov, subjektov patriacich týmto osobám alebo nimi kontrolovaných, a osôb a subjektov konajúcich v mene alebo na pokyn týchto osôb a subjektov.

- 2 Dňa 27. decembra 2001 Rada prijala podľa článkov 15 EÚ a 34 EÚ spoločnú pozíciu 2001/930/SZBP o boji s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 90; Mim. vyd. 18/001, s. 213) a spoločnú pozíciu 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/001, s. 217), keďže zastávala názor, že

podľa povinností, ktoré vznikajú členským štátom Európskeho spoločenstva na základe Charty Organizácie spojených národov, je potrebná činnosť Európskeho spoločenstva pre vykonanie rezolúcie 1373 (2001) Bezpečnostnej rady.

- 3 Podľa znenia článku 1 ods. 1 spoločnej pozície 2001/931 sa táto uplatňuje „na osoby, skupiny a subjekty zapojené do teroristických činov, ktoré sú uvedené na zozname v prílohe“.

- 4 Podľa znenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 sa zoznam uvádzaný v prílohe vypracuje na základe presných informácií alebo materiálu v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k dotknutým osobám, skupinám a subjektom bez ohľadu na to, či sa týka podnetu na vyšetrovanie alebo trestné stíhanie za teroristický čin alebo pokus o spáchanie takéhoto činu, účasť na ňom alebo napomáhanie, ktoré je založené na závažných dôkazoch alebo indíciách, alebo odsúdení za takéto skutky. Pod pojmom „príslušný orgán“ sa rozumie súdny orgán, alebo tam, kde súdne orgány nemajú právomoc v oblasti, na ktorú sa vzťahuje tento odsek, ekvivalentný orgán príslušný pre túto oblasť.

- 5 Podľa znenia článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 sa mená osôb a subjektov na zozname v prílohe budú v pravidelných intervaloch a najmenej raz za šesť mesiacov revidovať, aby sa zabezpečilo, že existujú dôvody pre ich zachovanie na tomto zozname.

- 6 Podľa znenia článkov 2 a 3 spoločnej pozície 2001/931 Spoločenstvo konajúc v medziach právomocí, ktoré mu boli zverené Zmluvou ES, nariadi zmrazenie finančných prostriedkov a iných finančných aktív alebo ekonomických zdrojov osôb, skupín a subjektov uvedených na zozname v prílohe a zabezpečí, aby fondy, finančné aktíva alebo ekonomické zdroje, alebo finančné alebo iné súvisiace služby neboli priamo alebo nepriamo prístupné v ich prospech.
- 7 Dňa 27. decembra 2001, domnievajúc sa, že je potrebné prijatie nariadenia s cieľom vykonať opatrenia opísané v spoločnej pozícii 2001/931 na úrovni Spoločenstva, Rada prijala na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES nariadenie Rady (ES) č. 2580/2001 z 27. decembra 2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/001, s. 207). Z tohto nariadenia vyplýva, že s výnimkami, ktoré nariadenie povoľuje, všetky finančné prostriedky, iné finančné aktíva a ekonomické zdroje, ktoré vlastní alebo má v držbe fyzická alebo právnická osoba, skupina alebo subjekt zaradené do zoznamu uvedeného v odseku 3, sa zmrazia. Rovnako je zakázané prístupníť týmto osobám, skupinám alebo subjektom finančné prostriedky alebo finančné služby. Rada konajúc jednomyselne stanovuje, skúma a mení a dopĺňa zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931/SZBP vzťahuje toto nariadenie.
- 8 Pôvodný zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa uplatňuje nariadenie č. 2580/2001, bol stanovený rozhodnutím Rady 2001/927/ES z 27. decembra 2001, ktorým sa zriaďuje zoznam uvádzaný v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 344, s. 83).

- 9 Odvtedy Rada prijala rôzne spoločné pozície a rozhodnutia aktualizujúce zoznamy uvádzané spoločnou pozíciou 2001/931 a nariadením č. 2580/2001.

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 10 Žalobca, Sofiane Fahas, je alžírsky štátny príslušník, ktorý žije od roku 1990 v Spolkovej republike Nemecko a 18. septembra 2003 sa zosobášil s nemeckou štátnou príslušníčkou.
- 11 Vyšetrujúci sudca v Neapole (Taliansko) vydal na žalobcu 9. októbra 2000 príkaz na zatknutie. V uvedenom príkaze je žalobca obvinený z účasti na sprisahaní s cieľom vytvoriť v Taliansku bunku skupiny „Al-Takfír a Al-Hijra“ (Al Takfír Wal Hijra), pôsobiacej v Alžírsku od roku 1992 a podporujúcej teroristické činnosti, ako aj obchodovania so zbraňami a falšovania dokumentov v prospech teroristických skupín v Alžírsku. Uznesením z 30. mája 2008, Giudice dell'udienza preliminare del Tribunale di Napoli (sudca predbežného prejednania súdu v Neapole) predvolal žalobcu pred rozhodovací senát toho istého súdu z dôvodu štyroch trestných činov, z ktorých tri sa týkali vyššie uvedenej teroristickej organizácie.
- 12 Spoločnou pozíciou 2002/976/PESC z 12. decembra 2002, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931 a zrušuje spoločná pozícia 2002/847/PESC [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 337, s. 93), Rada aktualizovala zoznam osôb, skupín a subjektov,

na ktoré sa uplatňuje spoločná pozícia 2001/931. Bod 1 prílohy spoločnej pozície 2002/976 uvádza po prvýkrát meno žalobcu, ktoré je uvedené takto:

„FAHAS, Sofiane Yacine, narodený 10. 9. 1971 v Alžíre (Alžírsko) (člen al-Takfir a al-Hijra).“

- 13 Od 12. decembra 2002 nasledovali viaceré rozhodnutia uvádzajúce meno žalobcu na zozname uvedenom v článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 (ďalej len „sporný zoznam“), ktoré mali za následok najmä zmrazenie jeho finančných prostriedkov. Treba uviesť tie, ktoré boli predmetom podaní účastníkov tohto konania.

- 14 Dňa 12. decembra 2002 Rada prijala rozhodnutie 2002/974/ES vykonávajúce článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušujúce rozhodnutie 2002/848/ES [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 337, s. 85). Podľa článku 1 rozhodnutia 2002/974 meno žalobcu figuruje na spornom zozname.

- 15 Dňa 2. apríla 2004 Rada prijala spoločnú pozíciu 2004/309/SZBP z 2. apríla 2004, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj proti terorizmu a zrušuje spoločnú pozíciu 2003/906/SZBP (Ú. v. EÚ L 99, s. 61; Mim. vyd. 18/003, s. 100). Meno žalobcu sa uvádza na pripojenom zozname. V ten istý deň Rada prijala rozhodnutie, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2003/902/ES (Ú. v. EÚ L 99, s. 28; Mim. vyd. 18/003, s. 98).

- 16 Prostredníctvom rozhodnutia Rady 2006/379/ES z 29. mája 2006, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2005/930/ES (Ú. v. EÚ L 144, s. 21), meno žalobcu naďalej figuruje na spornom zozname.
- 17 V rozhodnutí Rady 2006/1008/ES z 21. decembra 2006, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. EÚ L 379, s. 123), Rada konštatovala, že určitý počet ďalších osôb, skupín a subjektov treba doplniť do sporného zoznamu stanoveného rozhodnutím 2006/379 bez toho, aby bol zrušený. Meno žalobcu sa v rozhodnutí 2006/1008 neuvádza.
- 18 Rozhodnutím Rady 2008/583/ES z 15. júla 2008, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/868/ES (Ú. v. EÚ L 188, s. 21, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), je meno žalobcu na spornom zozname zachované.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 19 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. februára 2007 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 20 Žaloba pôvodne smerovala proti rozhodnutiu 2002/848 a všetkým rozhodnutiam prijatým následne, vrátane rozhodnutia 2006/1008.

- 21 Žalobca 30. marca 2007 pristúpil k odstráneniu vád žaloby, ktorá sa týkala výlučne rozhodnutia 2006/1008.
- 22 Samostatným podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 20. júna 2007 Rada vzniesla námietku neprípustnosti na základe článku 114 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Uznesením predsedu druhej komory Súdu prvého stupňa z 22. septembra 2008 bolo konanie o námietke spojené s konaním vo veci samej.
- 23 Súd prvého stupňa 1. októbra 2008 v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa zisťoval u žalobcu, či chce prikročiť k úprave svojich návrhov a žalobných dôvodov vzhľadom na prijatie napadnutého rozhodnutia. Dňa 17. októbra 2008 žalobca prispôbil svoje návrhy tak, aby jeho žaloba smerovala výlučne proti napadnutému rozhodnutiu.
- 24 Podaním zapísaným do registra kancelárie Súdu prvého stupňa 2. apríla 2009 podala Talianska republika návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady. Uznesením zo 14. mája 2009 predseda druhej komory Súdu prvého stupňa po vyjadrení účastníkov konania podľa článku 116 ods. 6 rokovacieho poriadku tomuto návrhu vyhovel.

25 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa ho týka, a určil, že sa na neho neuplatňuje,
- zaviazal Radu, aby ho v budúcich rozhodnutiach vykonávajúcich článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, ktoré budú nasledovať po napadnutom rozhodnutí neuvádzala, keďže konečným súdnym rozhodnutím nebolo konštatované, že je členom „Al-Takfir“ a „Al-Hijra“, alebo že iným spôsobom podporuje terorizmus,
- zaviazal Radu, aby mu zaplatila náhradu škody určenú na kompenzáciu utrpenej škody, ktorá nemá byť nižšia než 2 000 eur,
- zaviazal Radu na náhradu trov konania.

26 Rada navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu žalobcu smerujúcu k zrušeniu napadnutého rozhodnutia ako nedôvodnú,
- zamietol žalobcov návrh na náhradu škody ako neprípustný alebo aspoň ako nedôvodný,

— zamietol návrh na vydanie príkazu, ktorý podal žalobca, ako neprípustný,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

²⁷ Talianska republika podporuje návrhy Rady.

Právny stav

1. O návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia

O prípustnosti

O návrhu na vydanie príkazu

²⁸ Rada sa dovoľáva neprípustnosti návrhu žalobcu, ktorý v podstate spočíva v tom, aby sa Rade uložilo nezapísať jeho meno do budúcich zoznamov, kým nebude prijaté konečné súdne rozhodnutie konštatujúce, že podporuje terorizmus.

- 29 Tento návrh sa musí vykladať ako návrh na vydanie príkazu Rade. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci žaloby podanej podľa článku 230 ES Všeobecný súd nie je príslušný ukladať príkazy inštitúciám (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 29. novembra 1993, Koelman/Komisia, T-56/92, Zb. s. II-1267, bod 18, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. septembra 1998, European Night Services a i./Komisia, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Zb. s. II-3141, bod 53).
- 30 Návrh na vydanie príkazu Rade teda treba zamietnuť ako neprípustný.

O legitímácii žalobcu na napádanie pôvodne napadnutého rozhodnutia

— Tvrdenia účastníkov konania

- 31 Rada zastáva názor, že žaloba je, pokiaľ ide o návrh na zrušenie rozhodnutia 2006/1008, neprípustná, keďže žalobca nie je týmto rozhodnutím individuálne dotknutý, pretože jeho meno sa v prílohe neuvádza. Rada zastáva názor, že rozhodnutie 2006/1008 nezrušuje rozhodnutie 2006/379, ale iba pridáva mená na zoznam stanovený uvedeným

rozhodnutím, ktoré zostáva účinné. Podľa Rady úprava návrhov nemôže mať vplyv na neprípustnosť pôvodnej žaloby.

- 32 Žalobca tvrdí, že žaloba podaná proti rozhodnutiu 2006/1008 je prípustná, keďže toto rozhodnutie sa ho individuálne dotýka napriek absencii výslovného uvedenia jeho mena. Žalobca považuje rozhodnutie 2006/1008 za rozšírenie zoznamu uvádzaného v prílohe rozhodnutia 2006/379.

— Posúdenie Všeobecným súdom

- 33 Rada sa dovoľáva neprípustnosti žaloby podanej proti rozhodnutiu 2006/1008 z dôvodu, že žalobca tam nie je uvedený. Skutočne treba konštatovať, že rozhodnutie 2006/1008 výslovne neuvádza meno žalobcu. Treba teda skúmať, či je žalobca priamo a osobne dotknutý týmto rozhodnutím. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry môžu iné osoby ako tie, ktorým je rozhodnutie určené, tvrdiť, že sa ich rozhodnutie osobne dotýka v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, iba vtedy, keď sa ich dotýka na základe ich určitých osobitných vlastností alebo na základe okolnosti, ktorá ich charakterizuje vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe, a tým ich individualizuje obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197, s. 223).
- 34 Na úvod treba poznamenať, že rozhodnutie 2006/1008 neprikročilo k zrušeniu rozhodnutia 2006/379, ale prišlo k doplneniu určitých mien a subjektov na zoznam stanovený rozhodnutím 2006/379.

35 Posúdenie prípustnosti žaloby podanej proti rozhodnutiu 2006/1008 sa musí vykonať vzhľadom na dve hlavné kritériá. Po prvé Rada má podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 povinnosť prikročiť k preskúmaniu sporného zoznamu najmenej raz za pol roka. Po druhé z odôvodnenia č. 2 rozhodnutia 2006/1008 vyplýva, že toto rozhodnutie dopĺňa zoznam stanovený rozhodnutím 2006/379 bez toho, aby prikročilo k jeho zrušeniu. To predstavuje prejav vôle Rady, aby žalobca zotrval na spornom zozname, čo má za dôsledok zmrazenie jeho finančných prostriedkov. Keďže žalobcu sa týkalo rozhodnutie 2006/379, musí byť v dôsledku toho považovaný tiež za priamo a osobne dotknutého rozhodnutím 2006/1008.

36 Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietka neprípustnosti, ktorú uviedla Rada, musí byť zamietnutá a žalobu treba, pokiaľ ide o rozhodnutie 2006/1008, v súlade s judikatúrou Othman považovať za prípustnú (rozsudok Všeobecného súdu z 11. júna 2009, Othman/Rada a Komisia, T-318/01, Zb. s. II-1627, bod 53). Treba prijať záver, že žiadosť o úpravu návrhov zo 17. októbra 2008 je teda tiež prípustná a že táto žaloba sa týka zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čo účastníci konania zhodne uznávajú, ako bolo poznamenané do zápisnice z pojednávania.

O veci samej

37 Výhrady žalobcu treba zoskupiť do dvoch žalobných dôvodov a to po prvé do žalobného dôvodu založeného na porušení jeho základných práv a povinnosti odôvodnenia a po druhé do žalobného dôvodu založeného na existencii nesprávneho posúdenia a zneužití právomoci, ktorých sa dopustila Rada.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení základných práv a povinnosti odôvodnenia

— Tvrdenia účastníkov konania

³⁸ Žalobca zastáva názor, že záruka práva na obhajobu smeruje k zabezpečeniu správneho fungovania práva na účinnú súdnu ochranu. Nariadenie č. 2580/2001 a spoločná pozícia 2001/931, na ktorú odkazuje uvedené nariadenie, nestanovujú postup oznámenia napadnutého rozhodnutia a údajov uvádzaných na obvinenie, ktoré viedli k uvedeniu žalobcu na spornom zozname. Toto nariadenie tiež nestanovuje predchádzajúce alebo následné vypočutie dotknutej osoby, ktoré by mohlo viesť k výmazu jej mena zo sporného zoznamu. Podľa žalobcu teda nikdy nemohol predložiť svoju obhajobu, pokiaľ ide o uvedenie jeho mena na spornom zozname. Žalobca zastáva názor, že nariadením zmrazenia jeho finančných prostriedkov, mu napadnuté rozhodnutie uložilo ekonomické a finančné sankcie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora právo na obhajobu predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá musí byť vždy zaručená.

³⁹ Rezolúcia 1373 (2001) Bezpečnostnej rady neurčovala žiadny postup, ktorý by umožňoval napádať opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov. Členským štátom Organizácie spojených národov prislúcha konkrétne určiť osoby, skupiny a subjekty, ktorých finančné prostriedky majú byť zmrazené na základe tejto rezolúcie. Keďže je potrebné diskrečné posúdenie Spoločenstva, inštitúciám Spoločenstva sa v zásade ukladá rešpektovať právo dotknutých osôb na obhajobu (rozsudok Súdu prvého stupňa

z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, Zb. s. II-4665, ďalej len „rozsudok OMPI“, bod 101 a nasl.).

- ⁴⁰ Navyše prijatie rozhodnutia vykonávajúceho článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 porušuje právo žalobcu na účinnú súdnu ochranu práv, ktoré má na základe právneho poriadku Spoločenstva. Konkrétne dôvody odôvodňujúce uvedenie jeho mena na spornom zozname mu neboli oznámené, čo mu bránilo účinne podať svoju žalobu pred Súdom prvého stupňa.
- ⁴¹ Žalobca sa dovoláva článku 253 ES, ktorý Rade ukladá odôvodniť rozhodnutia, ktoré prijíma. Napadnuté rozhodnutie nebolo odôvodnené. Podľa ustálenej judikatúry povinnosť odôvodnenia rozhodnutí spôsobujúcich ujmu smeruje k poskytnutiu postačujúcej informácie dotknutej osobe. Táto dotknutá osoba musí mať možnosť rozlíšiť, či je rozhodnutie riadne odôvodnené, alebo či má vady. Je to pre dotknutú osobu jediný spôsob ako overiť, či môže napadnúť jeho platnosť pred súdom Spoločenstva, a pre súd Spoločenstva vykonať svoje preskúmanie zákonnosti (rozsudok Súdneho dvora z 2. októbra 2003, *Corus UK/Komisia*, C-199/99 P, Zb. s. I-11177, bod 145). Navyše rozhodnutie spôsobujúce ujmu nebolo žalobcovi oznámené. Nakoniec žalobca zastáva názor, že odkaz Rady na začaté vyšetrovanie, ktoré je voči nemu vedené v Taliansku, nepredstavuje dostatočné odôvodnenie.
- ⁴² Na podporu žalobca uvádza, že uvedenie článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a článku 1 ods. 4 a 6 spoločnej pozície 2001/931 nepredstavuje dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

- 43 Vo svojej odpovedi na písomnú otázku položenú Všeobecným súdom sa žalobca dovoľáva porušenia všeobecných zásad práva Spoločenstva, ktoré vyplývajú z práva na spravodlivý proces, práva na nestranný súd, zásady prezumpcie neviny a vlastníckeho práva, ktoré sú chránené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaným 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDLP“) bez ďalšieho rozvinutia. Nakoniec v replike sa žalobca dovoľáva skutočnosti, že je mu zakázané pracovať.
- 44 Rada, ktorú podporuje vedľajší účastník konania, napáda všetky tvrdenia uvádzané žalobcom na podporu prvého žalobného dôvodu.

— Posúdenie Všeobecným súdom

- 45 Podľa ustálenej judikatúry základné práva tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných právnych zásad, ktorých dodržiavanie zabezpečujú súdy Spoločenstva. Na tieto účely sa Súdny dvor a Všeobecný súd inšpirujú ústavnými tradíciami spoločnými pre členské štáty, ako aj usmerneniami, ktoré vyplývajú z medzinárodných nástrojov ochrany ľudských práv, na ktorých tvorbe členské štáty spolupracovali alebo ku ktorým pristúpili. Zvláštny význam prináleží v tejto súvislosti EDLP (pozri rozsudok Súdneho dvora z 26. júna 2007, *Ordre des barreaux francophones et germanophone a i.*, C-305/05, Zb. s. I-5305, bod 29 a citovanú judikatúru).
- 46 Z judikatúry tiež vyplýva, že dodržiavanie ľudských práv je podmienkou zákonnosti aktov Spoločenstva (stanovisko Súdneho dvora z 28. marca 1996, 2/94, Zb. s. I-1759, bod 34) a že v Spoločenstve nie je možné prijať opatrenia, ktoré sú nezlučiteľné

s dodržiavaním ľudských práv (pozri rozsudok Súdneho dvora z 12. júna 2003, Schmidberger, C-112/00, Zb. s. I-5659, bod 73 a citovanú judikatúru).

- 47 Pokiaľ ide o dodržiavanie práva na obhajobu, podľa ustálenej judikatúry rešpektovanie práva na obhajobu v akomkoľvek konaní, ktoré bolo začaté proti osobe a ktoré môže viesť k prijatiu pre ňu nepriaznivého rozhodnutia, predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva a musí byť zabezpečené, aj keď neexistuje právna úprava týkajúca sa tohto konania. Táto zásada si vyžaduje, aby každá osoba, ktorej môže byť uložená sankcia, mala možnosť užitočne vyjadriť svoje stanovisko k dôkazom pripusteným proti nej, na základe ktorých má byť uložená sankcia (pozri rozsudok OMPI, bod 91 a tam citovanú judikatúru).
- 48 V kontexte rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov si všeobecná zásada rešpektovania práva na obhajobu vyžaduje, pokiaľ tomu nebránia naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Spoločenstva alebo jeho členských štátov, alebo udržiavania ich medzinárodných vzťahov, aby údaje uvádzané na obvinenie boli dotknutej osobe oznámené pokiaľ možno súčasne s prijatím prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, alebo hneď ako je to možné po prijatí prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov. S rovnakými výhradami každému následnému rozhodnutiu o zmrazení finančných prostriedkov musí v zásade predchádzať oznámenie nových skutočností uvádzaných na obvinenie dotknutej osoby a vypočutie (rozsudok OMPI, bod 137).
- 49 V prejednávanej veci Rada zaslala žalobcovi 3. januára 2008 zhrnutie dôvodov v nadväznosti na prijatie rozhodnutia Rady 2007/868/ES z 20. decembra 2007, ktorým sa vykonáva článok 2 ods. 3 nariadenia (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu, a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2007/445/ES (Ú. v. EÚ L 340, s. 100), ktorého text bol zhodný s textom neskorších rozhodnutí uvádzajúcich jeho meno. Žalobca podal pripomienky v liste zo 14. marca 2008. Rada prikrčila k preskúmaniu jeho

obsahu pred rozhodnutím o ponechaní mena žalobcu na spornom liste, k čomu došlo napadnutým rozhodnutím. V liste zaslanom žalobcovi 15. júla 2008, ktorý obsahoval zároveň napadnuté rozhodnutie a zhrnutie dôvodov zhodné so zhrnutím dôvodov skorších rozhodnutí uvádzajúcich jeho meno, Rada uviedla, že po preskúmaní listu žalobcu zo 14. marca 2008 zastávala názor, že v spise sa nenachádza žiadny nový údaj, ktorý by odôvodňoval zmenu jej stanoviska a že odôvodnenie oznámené skôr zostáva platné. Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o právo byť vypočutý, Rada dala žalobcovi príležitosť formulovať pripomienky týkajúce sa zhrnutia dôvodov.

- 50 Z vyššie uvedeného vyplýva, že výhrada založená na porušení práva žalobcu na obhajobu a najmä jeho práva byť vypočutý musí byť zamietnutá.
- 51 Pokiaľ ide o porušenie povinnosti odôvodnenia, ktorého sa dovoľáva žalobca, táto povinnosť predstavuje vyjadrenie zásady dodržiavania práva na obhajobu. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že cieľom povinnosti odôvodniť rozhodnutie spôsobujúce ujmu je jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné podklady na to, aby zistila, či je rozhodnutie opodstatnené alebo či má vady, ktoré by umožnili napadnúť jeho zákonnosť, a jednak umožniť súdu Spoločenstva vykonať preskúmanie zákonnosti tohto rozhodnutia (rozsudky Súdneho dvora *Corus UK/Komisia*, už citovaný, bod 145, a z 28. júna 2005, *Dansk Rørindustri a i./Komisia*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 462).
- 52 Predmet záruky týkajúcej sa povinnosti odôvodnenia v kontexte prijatia rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov podľa článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, ako aj obmedzenia tejto záruky, ktoré môžu byť legitímne uložené dotknutým osobám v takomto kontexte, Súd prvého stupňa definoval vo svojom rozsudku OMPI (body 138 až 151).

- 53 Z bodov 143 až 146 a 151 rozsudku OMPI vyplýva, že odôvodnenie prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, ako aj odôvodnenie následných rozhodnutí sa musí v zásade týkať nielen zákonných podmienok uplatnenia nariadenia č. 2580/2001, najmä existencie vnútroštátneho rozhodnutia prijatého príslušným orgánom, ale rovnako špecifických a konkrétnych dôvodov, pre ktoré sa Rada pri výkone svojej diskrečnej právomoci pri posúdení domnieva, že dotknutá osoba má byť predmetom takéhoto opatrenia.
- 54 Okrem toho z bodu 145 rozsudku OMPI, ako aj z článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 na ktorú odkazuje tiež článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, vyplýva, že ak následným rozhodnutiam o zmrazení finančných prostriedkov musí predchádzať „revízia“ situácie dotknutej osoby, je to s cieľom ubezpečiť sa, že jej zachovanie na spornom zozname „zostáva odôvodnené“, prípadne na základe nových informačných údajov alebo dôkazov.
- 55 Súd prvého stupňa však v tejto súvislosti spresnil, že pokiaľ je odôvodnenie následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov v podstate rovnaké ako odôvodnenie, ktoré už bolo použité pri predchádzajúcom rozhodnutí, môže na tento účel postačovať jednoduché vyhlásenie, najmä ak je dotknutou osobou skupina alebo subjekt (rozsudok Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2009, Sison/Rada, T-341/07, Zb. s. II-3625, bod 62 a citovaná judikatúra).
- 56 V prejednávanej veci zo zhrnutia dôvodov pripojeného k listu o oznámení napadnutého rozhodnutia vyplýva, že zápis mena žalobcu na sporný zoznam sa zakladal na skutočnosti, že vyšetrojúci sudca v Neapole vydal na žalobcu 9. októbra 2000 príkaz na zatknutie. Žalobca je obvinený z účasti na sprisahaní s cieľom vytvoriť v Taliansku

bunku skupiny „Al Takfir a Al Hijra“ (Al Takfir Wal Hijra), pôsobiacej v Alžírsku od roku 1992 a podporujúcej teroristickej činnosti, ako aj z obchodovania so zbraňami a falšovania dokumentov v prospech teroristických skupín v Alžírsku. Keďže toto vyšetrovanie v Taliansku prebiehalo, odôvodňovalo to zahrnutie žalobcu na sporný zoznam pripojený k spoločnej pozícii 2001/931.

- 57 V zostávajúcom rozsahu treba pripomenúť širokú právomoc posúdenia, ktorou disponuje Rada, pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré majú byť zohľadnené pri prijímaní alebo zachovaní opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov. Za týchto okolností od Rady nemožno vyžadovať, aby podrobnejšie uviedla, v akom zmysle by mohlo zmrazenie finančných prostriedkov žalobcu prispieť konkrétnym spôsobom k boju proti terorizmu, alebo aby predložila dôkazy, ktoré by preukázali, že dotknutá osoba by v budúcnosti mohla svoje finančné prostriedky použiť na spáchanie alebo napomáhanie k uskutočneniu teroristických činov (rozsudky OMPI, bod 159, a Sison/Rada, už citovaný, body 65 a 66).
- 58 Vzhľadom na tieto skutkové okolnosti musí byť výhrada založená na porušení povinnosti odôvodnenia zamietnutá.
- 59 Žalobca okrem toho uvádza, že mu bola odopretá účinná súdna ochrana. Podľa ustálenej judikatúry zásada účinnej súdnej ochrany predstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá vyplýva z ústavných tradícií spoločných všetkým členským štátom a ktorá je zakotvená v článkoch 6 a 13 EDĽP, a bola takisto potvrdená v článku 47 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1) (rozsudok Súdneho dvora z 13. marca 2007, Unibet, C-432/05, Zb. s. I-2271, bod 37).

- 60 Okrem toho vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora v iných oblastiach (rozsudky Súdneho dvora z 15. októbra 1987, Heylens a i., 222/86, Zb. s. 4097, bod 15, a Dansk Rørindustri a i./Komisia, už citovaný, body 462 a 463) treba v prejednávanej veci prijať záver, že účinnosť súdneho preskúmania, ktoré sa musí týkať zákonnosti dôvodov, na ktorých je v prejednávanej veci založené zahrnutie mena osoby alebo subjektu na sporný zoznam pripojený k spoločnej pozícii 2001/931 a ktoré pre dotknutú osobu prináša uloženie súhrnu obmedzujúcich opatrení, predpokladá, že predmetný orgán Spoločenstva je povinný oznámiť dotknutej osobe alebo subjektu tieto dôvody, pokiaľ možno zároveň s rozhodnutím o tomto zahrnutí, alebo aspoň hneď, ako to po tomto zahrnutí bude možné, s cieľom umožniť adresátom uplatniť v lehote ich právo podať sťažnosť. Pokiaľ ide o následné rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, prijaté zo strany Rady v rámci revízie v pravidelných intervaloch aspoň raz za polrok, pri odôvodnení zachovania dotknutých osôb na spornom zozname uvádzanom článkom 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 sa už nevyžaduje zabezpečenie účinku prekvapenia na zaručenie účinnosti sankcií. Preto každému následnému rozhodnutiu o zmrazení finančných prostriedkov musí predchádzať nová možnosť vypočutia a prípadne oznámenie nových skutočností uvádzaných na obvinenie (rozsudok OMPI, bod 131; pozri v tejto súvislosti tiež rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 338, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Sison/Rada, T-47/03, neuverejnený v Zbierke, body 212 a 213).
- 61 Z bodov 55 a 56 vyššie vyplýva, že žalobcovi bolo oznámené napadnuté rozhodnutie a zhrnutie dôvodov listom z rovnakého dňa ako deň prijatia uvedeného rozhodnutia. Postupujúc takto, Rada žalobcovi umožnila brániť jeho práva a rozhodovať sa so znalosťou veci, či je vhodné obrátiť sa na súd Spoločenstva a súdu Spoločenstva umožnila vykonávať posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.
- 62 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci musí byť výhrada založená na porušení práva na účinnú súdnu ochranu zamietnutá.

- 63 Pokiaľ ide o zásadu prezumpcie nevinoty stanovenú v článku 6 ods. 2 EDLP a článku 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, treba konštatovať, že predstavuje základné právo, ktoré jednotlivcom udeľuje práva, rešpektovanie ktorých zabezpečujú súdy Spoločenstva (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 4. októbra 2006, Tillack/Komisia, T-193/04, Zb. s. II-3995, bod 121, a z 12. októbra 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Komisia, T-474/04, Zb. s. II-4225, bod 75).
- 64 Rešpektovanie prezumpcie nevinoty si vyžaduje, aby bola každá osoba obvinená z trestného činu považovaná za nevinnú až dotedy, keď sa jej vina zákonne preukáže. Táto zásada však nebráni prijatiu preventívnych opatrení, ktoré nepredstavujú sankcie a nijako neprejudikujú vinu alebo nevinu osoby, voči ktorej smerujú. Takéto preventívne opatrenia musia byť stanovené zákonom, prijaté príslušným orgánom a mať dočasnú povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 2. septembra 2009, El Morabit/Rada, T-37/07 a T-323/07, neuvverejnený v Zbierke, bod 40).
- 65 Článok 2 spoločnej pozície 2001/931 stanovuje, že Spoločenstvo nariadi zmrazenie finančných prostriedkov osôb, skupín a subjektov uvedených na zozname uvádzanom jeho článkom 1 ods. 4. Z tohto dôvodu je zmrazenie finančných prostriedkov, ktorému podlieha žalobca, stanovené právom Spoločenstva.
- 66 Podľa článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 je Rada poverená revidovať zoznam v pravidelných intervaloch a najmenej raz za šesť mesiacov, aby sa zabezpečilo, že zachovanie mien a názvov osôb a subjektov tam uvedených na zozname zostáva dôvodným. Z tohto dôvodu bolo zmrazenie finančných prostriedkov, ktorému podlieha žalobca, prijaté príslušným orgánom a má dočasnú povahu.

- 67 Navyše treba poznamenať, že predmetné obmedzujúce opatrenia prijaté Radou v rámci boja proti terorizmu nemajú za dôsledok skonfiškovanie majetku dotknutých osôb ako získaného trestným činom, ale preventívne zmrazenie. Tieto opatrenia teda nepredstavujú sankciu a neimplikujú akékoľvek obvinenie takejto povahy (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2007, Sison/Rada, už citovaný, bod 101).
- 68 Rozhodnutie Rady, ktoré vyplýva najmä z rozhodnutia príslušného vnútroštátneho orgánu, nepredstavuje konštatovanie toho, že trestný čin bol skutočne spáchaný, ale je prijaté v rámci a na účel správneho konania, ktoré má preventívnu funkciu s jediným cieľom, umožniť Rade postupovať účinne v boji proti financovaniu terorizmu.
- 69 V tejto súvislosti treba poznamenať, že v prípade uplatnenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, teda ustanovení, ktoré zavádzajú špecifickú formu spolupráce medzi Radou a členskými štátmi v rámci spoločného boja proti terorizmu, táto zásada má pre Radu za dôsledok povinnosť spoliehať sa, pokiaľ je to možné, na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu, prinajmenšom ak je to súdny orgán, najmä pokiaľ ide o existenciu „závažných a hodnoverných dôkazov alebo indícií“, na ktorých je rozhodnutie tohto orgánu založené (rozsudok OMPI, bod 124).
- 70 Zo skutkového stavu veci vyplýva, že Rada konala v súlade s článkom 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a nariadením č. 2580/2001. Vychádzajúc z rozhodnutia vyšetrojúceho sudcu jedného členského štátu a tým, že informovala žalobcu listom z 15. júla

2008 o dôvodoch jeho zahrnutia na sporný zoznam, Rada dodržala povinnosti, ktoré jej vznikajú podľa právnej úpravy Spoločenstva.

- 71 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci musí byť výhrada založená na porušení zásady prezumpcie nevinny zamietnutá.
- 72 Pokiaľ ide o údajné porušenie práva na nestranný súd a spravodlivý proces, žalobca nepredložil dôkazy postačujúce na podopretie jeho argumentácie. Tieto výhrady musia byť zamietnuté na základe článku 44 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. V každom prípade treba pripomenúť, že Všeobecnému súdu neprislúcha preskúmať regulárnosť vnútroštátneho trestného konania. Takéto preskúmanie prislúcha iba talianskym orgánom, alebo na podnet dotknutej osoby, príslušnému vnútroštátnemu súdu. Rovnako v zásade neprislúcha Rade vyslovovať sa k regulárnosti konania začatého proti dotknutej osobe, ktoré viedlo k predmetnému rozhodnutiu, stanovenému uplatniteľným právom členského štátu, alebo k rešpektovaniu základných práv dotknutej osoby vnútroštátnymi orgánmi. Táto právomoc v konečnom dôsledku patrí výlučne príslušným vnútroštátnym súdom, alebo prípadne Európskemu súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok OMPI, bod 121, a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. apríla 2003, Le Pen/Parlament, T-353/00, Zb. s. II-1729, bod 91, potvrdený v odvolacom konaní rozsudkom Súdneho dvora zo 7. júla 2005, Le Pen/Parlament, C-208/03 P, Zb. s. I-6051).
- 73 Pokiaľ ide o vzniknuté obmedzenia vlastníckeho práva a práva vykonávať hospodársku činnosť, ktorých sa dovoľáva žalobca, treba poznamenať, že podľa ustálenej judikatúry základné práva nie sú absolútnymi privilégiami a ich výkon môže byť

predmetom obmedzení, ktoré sú odôvodnené cieľmi všeobecného záujmu, ktoré sleduje Spoločenstvo. Akékoľvek hospodárske alebo finančné obmedzujúce opatrenie už svojou definíciou prináša účinky, ktoré ovplyvňujú vlastnícke právo a slobodný výkon profesijných činností, spôsobujúc tak ujmu najmä subjektom vykonávajúcim činnosti, ktorým majú predmetné obmedzujúce opatrenia zabrániť. Dôležitosť cieľov, ktoré sleduje sporná právna úprava, môže odôvodniť negatívne dôsledky, dokonca značné, pre niektoré podnikateľské subjekty (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 30. júla 1996, Bosphorus, C-84/95, Zb. s. I-3953, body 21 až 23, a Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný, body 355 a 361).

- ⁷⁴ V prejednávanej veci je sloboda vykonávať hospodársku činnosť, ako aj vlastnícke právo žalobcu obmedzené z dôvodu prijatia napadnutého rozhodnutia v značnom rozsahu, keďže nemôže disponovať svojimi finančnými prostriedkami, ktoré sa nachádzajú na území Spoločenstva, s výnimkou disponovania v zmysle osobitných povolení. Vzhľadom na prvoradú dôležitosť zachovania mieru a medzinárodnej bezpečnosti však nie sú spôsobené ťažkosti neadekvátne alebo neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom a to o to viac, že článok 5 nariadenia č. 2580/2001 stanovuje určité výnimky umožňujúce osobám dotknutým opatreniami zmrazenia finančných prostriedkov uhrádzať základné výdavky (pozri v tomto zmysle rozsudok El Morabit/Rada, už citovaný, bod 62).

- ⁷⁵ Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení základných práv a porušení povinnosti odôvodnenia musí byť zamietnutý.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom posúdení a zneužití právomoci

— Tvrdenia účastníkov konania

- ⁷⁶ Podľa žalobcu odkaz Rady na vyšetrovacie konanie v Taliansku, prerušené v roku 2001, nepredstavuje postačujúce odôvodnenie zachovania jeho mena na spornom zozname. Zastáva názor, že toto konanie je skončené a on je nevinný.
- ⁷⁷ Žalobca sa teda dovoľáva nesprávneho posúdenia, týkajúceho sa jeho zapojenia do teroristických činností a zneužitia právomoci zo strany Rady.
- ⁷⁸ Rada podporovaná vedľajším účastníkom konania spochybňuje všetky tvrdenia, ktoré žalobca uvádza na podporu druhého žalobného dôvodu.

— Posúdenie Všeobecným súdom

- ⁷⁹ Pokiaľ ide o údajné nesprávne posúdenie, ktorého sa dovoľáva žalobca, ako to Súd prvého stupňa poznamenal v bodoch 115 a 116 rozsudku OMPI, skutkové a právne okolnosti, ktoré môžu ovplyvniť uplatnenie opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov osoby, skupiny alebo subjektu, sú určené článkom 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001.

80 V prejednávanej veci je relevantná právna úprava stanovená článkom 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, v zmysle ktorého Rada, konajúc jednomyselne, ustanoví, preskúma a zmení a doplní zoznam osôb, skupín a subjektov, na ktoré sa podľa ustanovení stanovených v článku 1 ods. 4 až 6 spoločnej pozície 2001/931/SZBP vzťahuje toto nariadenie. Predmetný zoznam musí teda byť podľa ustanovení článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 vypracovaný na základe presných informácií alebo materiálov v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k dotknutým osobám, skupinám a subjektom bez ohľadu na to, či sa týka podnetu na vyšetrovanie alebo trestného stíhania za teroristický čin alebo pokusu o spáchanie, účasť alebo napomáhanie takéhoto činu, ktoré je založené na závažných dôkazoch alebo indíciách alebo odsúdení za takéto skutky. Pod pojmom „príslušný orgán“ sa rozumie súdny orgán alebo tam, kde súdne orgány nemajú právomoc v oblasti, na ktorú sa vzťahuje tento odsek, ekvivalentný orgán príslušný pre túto oblasť. Okrem toho musia byť mená osôb a subjektov na zozname predmetom revízie v pravidelných intervaloch, najmenej raz za šesť mesiacov, s cieľom zabezpečiť, že ich zachovanie na zozname zostáva dôvodné, v súlade s ustanoveniami článku 1 ods. 6 spoločnej pozície 2001/931 (rozsudok OMPI, bod 116).

81 V bode 117 rozsudku OMPI a v bode 131 rozsudku Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada (T-256/07, Zb. s. II-3019, ďalej len „rozsudok PMOI“), Súd prvého stupňa z týchto ustanovení vyvodil, že konanie spôsobilé viesť k prijatiu opatrenia zmrazenia finančných prostriedkov podľa relevantnej právnej úpravy sa odohráva na dvoch úrovniach – na vnútroštátnej úrovni a na úrovni Spoločenstva. Najprv musí príslušný vnútroštátny orgán, spravidla súdny, prijať vo vzťahu k dotknutej osobe rozhodnutie zodpovedajúce definícii článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Ak ide o rozhodnutie o začatí vyšetrovania alebo trestného stíhania, musí byť odôvodnené vážnymi a dôveryhodnými dôkazmi alebo indíciami. Potom Rada, ktorá rozhoduje jednomyselne, musí rozhodnúť o zahrnutí dotknutej osoby do sporného zoznamu na základe presných informácií alebo dôkazov zo spisu, ktoré preukazujú, že takéto rozhodnutie bolo prijaté. Neskôr sa Rada musí v pravidelných intervaloch, prinajmenšom raz za polrok, ubezpečiť, že ponechanie dotknutej osoby na spornom zozname zostáva odôvodnené. V tejto súvislosti overenie existencie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu zodpovedajúceho uvedenej

definícii sa zdá byť základnou podmienkou prijatia pôvodného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov Radou, zatiaľ čo overenie ďalších postupov týkajúcich sa tohto rozhodnutia na vnútroštátnej úrovni sa zdá byť nevyhnutné v kontexte prijatia následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov.

- 82 Ako bolo rozhodnuté v bode 134 rozsudku PMOI, hoci dôkazné bremeno, či zmrazenie finančných prostriedkov osoby, skupiny alebo subjektu je alebo zostáva zákonne odôvodnené vzhľadom na relevantnú právnu úpravu, prislúcha Rade, toto bremeno má na úrovni konania Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov relatívne obmedzený predmet. V prípade následného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov po revízii sa dôkazné bremeno týka najmä otázky, či zmrazenie finančných prostriedkov zostáva odôvodnené vo vzťahu k všetkým relevantným okolnostiam predmetnej veci a osobitne k dôsledkom tohto rozhodnutia príslušného vnútroštátneho orgánu.
- 83 Čo sa týka preskúmania, ktoré vykonáva Všeobecný súd, Súd prvého stupňa v bode 159 rozsudku OMPI uznal, že Rada disponuje širokou mierou voľnej úvahy, pokiaľ ide o podklady, ktoré zohľadní pri prijatí opatrení o ekonomických a finančných sankciách na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES, v súlade so spoločnou pozíciou prijatou v rámci spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky. Táto právomoc posúdenia sa týka najmä hľadísk vhodnosti, z ktorých takéto rozhodnutia vychádzajú. Napriek tomu, ak Všeobecný súd priznal Rade voľnú úvahu v danej oblasti, neznamená to, že sa musí zdržať preskúmania výkladu relevantných údajov touto inštitúciou. Súd Spoločenstva musí totiž nielen preveriť vecnú presnosť predložených dôkazov, ich spoľahlivosť a súladnosť, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy predstavujú súhrn podstatných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení situácie, a či sú spôsobilé

opodstatniť závery, ktoré sa z nich vyvodili. V rámci tohto posúdenia mu však neprináleží nahradiť posúdenie Rady svojím vlastným posúdením (rozsudok PMOI, bod 138; pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, Zb. s. I-9947, bod 57 a citovanú judikatúru).

⁸⁴ Z toho vyplýva, že treba skúmať, či rozhodnutie vyšetrojúceho sudcu z Neapola spĺňa podmienky stanovené článkom 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931. Toto ustanovenie uvádza, že zahrnutie na sporný zoznam musí byť vykonané Radou „na základe presných informácií alebo materiálu v príslušnom spise, ktoré uvádzajú, že príslušný orgán prijal rozhodnutie vo vzťahu k dotknutým osobám, skupinám a subjektom bez ohľadu na to, či sa týka podnetu na vyšetrovanie alebo trestné stíhanie za teroristický čin alebo pokus o spáchanie, účasť alebo napomáhanie takéhoto činu, ktoré je založené na závažných dôkazoch alebo záchytných bodoch [indíciách – *neoficiálny preklad*] alebo odsúdení za takéto skutky... Na účely tohto odseku ‚príslušný orgán‘ znamená súdny orgán, alebo tam, kde súdne orgány nemajú právomoc v oblasti, na ktorú sa vzťahuje tento odsek, ekvivalentný orgán príslušný pre túto oblasť“.

⁸⁵ V prejednávanej veci súdny orgán členského štátu, a to vyšetrojúci sudca v Neapole, vydal na žalobcu, obvineného z účasti na teroristickej činnosti v zmysle článku 1 ods. 3 spoločnej pozície 2001/931, príkaz na zatknutie.

⁸⁶ V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v prípade uplatnenia článku 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001, teda ustanovení, ktoré zavádzajú špecifickú formu spolupráce medzi Radou a členskými štátmi v rámci

spoločného boja proti terorizmu, táto zásada má pre Radu za dôsledok povinnosť spoliehať sa, pokiaľ je to možné, na posúdenie príslušného vnútroštátneho orgánu, prinajmenšom ak je to súdny orgán, najmä pokiaľ ide o existenciu „závažných a hodnoverných dôkazov alebo indícií“, na ktorých je rozhodnutie tohto orgánu založené (rozsudok OMPI, bod 124).

⁸⁷ Zo skutkového stavu prejednávanej veci vyplýva, že Rada konala v súlade s článkom 1 ods. 4 spoločnej pozície 2001/931 a nariadením č. 2580/2001. Vychádzajúc z rozhodnutia, ktoré prijal vnútroštátny sudca, a tým, že informovala žalobcu listom z 15. júla 2008 o dôvodoch jeho zahrnutia na sporný zoznam, Rada dodržala povinnosti, ktoré jej vznikajú podľa právnej úpravy Spoločenstva. Výhrada založená na nesprávnom posúdení preto musí byť zamietnutá.

⁸⁸ Pokiaľ ide o zneužitie právomoci, žalobca nepredložil žiadny konkrétny dôkaz podporujúci toto tvrdenie a preukazujúci, že inštitúcia prijatím napadnutého rozhodnutia sledovala iný cieľ, než cieľ, na účel ktorého jej tieto právomoci boli udelené (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 4. februára 1982, Buyl a i./Komisia, 817/79, Zb. s. 245, bod 28). V každom prípade z vyššie uvedených úvah vyplýva, že Rada konala v rámci príslušnosti a právomocí, ktoré sú jej udelené Zmluvou a relevantnou právnou úpravou Únie, takže výhrada založená na zneužití právomoci musí byť zamietnutá.

⁸⁹ Vzhľadom na vyššie uvedené treba druhý žalobný dôvod zamietnuť.

2. O návrhu na náhradu škody

Tvrdenia účastníkov konania

- ⁹⁰ Pokiaľ ide o návrh na náhradu škody, žalobca sa domnieva, že z dôvodu uvedenia jeho mena na spornom zozname utrpel značnú ujmu v osobnej a profesijnej sfére. Jeho žena a on boli obeťami „stigmatizácie“, ktorá poškodila ich súkromný a spoločenský život. Nemohol už získať vízum a pracovať v Nemecku. Vzhľadom na to, že mu nebola oznámená žiadna výhrada, nebolo mu umožnené brániť sa. Žalobca teda žiada náhradu svojej morálnej ujmy, posúdenie výšky ktorej ponecháva na úvahu Všeobecného súdu. Zastáva názor, že 2 000 eur predstavuje minimálnu sumu.
- ⁹¹ Rada považuje návrh na náhradu škody za neprípustný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Subsidiárne Rada podporovaná vedľajším účastníkom konania spochybňuje všetky tvrdenia uvádzané žalobcom na podporu jeho návrhu na náhradu škody.

Posúdenie Všeobecným súdom

- ⁹² Všeobecný súd považuje za vhodné skúmať najprv dôvodnosť návrhu na náhradu škody. Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva v zmysle článku 288 druhého odseku ES za protiprávne konanie jeho inštitúcií je podmienený súčasným splnením niekoľkých podmienok, a to

protiprávnosťou konania vytýkaného inštitúciám, existenciou škody a existenciou príčinnej súvislosti medzi uvádzaným konaním a údajnou škodou (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, FIAMM a FIAMM Technologies/Rada a Komisia, T-69/00, Zb. s. II-5393, bod 85 a citovanú judikatúru).

- ⁹³ Keďže sú tieto tri podmienky vzniku zodpovednosti kumulatívne, postačuje na zamietnutie žaloby o náhradu škody nesplnenie jednej z nich bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné podmienky (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 2006, CAS Succhi di Frutta/Komisia, T-226/01, Zb. s. II-2763, bod 27 a citovanú judikatúru).
- ⁹⁴ V prejednávanej veci boli skúmané a zamietnuté všetky tvrdenia, ktoré žalobca uvádzal s cieľom preukázať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Zodpovednosť Únie teda nemohla vzniknúť na základe údajnej nezákonnosti uvedeného rozhodnutia.
- ⁹⁵ Preto bez toho, aby bolo potrebné skúmať námietku neprípustnosti vznesenú Radou, návrh žalobcu na náhradu škody treba v každom prípade zamietnuť ako nedôvodný.
- ⁹⁶ Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobu treba zamietnuť v celom jej rozsahu.

O trovách

- ⁹⁷ Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ho na náhradu trov konania v súlade s návrhom Rady.
- ⁹⁸ Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku členské štáty, ktoré vstúpili do konania, znášajú svoje trovy konania. Talianska republika teda znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Sofiane Fahas znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania Rady Európskej únie.

3. Talianska republika znáša svoje vlastné trovy konania.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 7. decembra 2010.

Podpisy